

[Arbejdsministeren]

have den gode virkning, at der vil blive lagt et afgørende pres på kommunerne for at få løst disse pasningsproblemer, som jo navnlig er et kommunalt ansvar.

Det er arbejdsdirektoratet, der har taget initiativet til disse nye retningslinjer, men jeg kan oplyse, at jeg på grund af sagens vigtighed og betydning for mange mennesker har bedt om at få disse retningslinjer forelagt til min vurdering, og jeg kan derfor i anledning af de presseforlydender, der har været fremme med hensyn til det cirkulære, man mener vil blive udsendt, sige, at det, der har været offentliggjort i pressen, ikke svarer til det, der vil blive udsendt på dette område. Vi har ønsket at se på den nøjere udformning af det princip, som jeg her har beskrevet, i detaljer, inden direktoratet udsender cirkulæret.

Jeg vil gerne understrege, at det altså er kommunernes ansvar at løse disse problemer; det kan ikke være dagpengeloven, der skal klare det. Vi kan klare det gennem en mild og rimelig administration, men vi kan ikke løse det basale problem, det må være kommunernes ansvar gennem udbygning af institutionspladser, og hvis kommunerne ikke kan skaffe de fornødne pasningsmuligheder, har kommunerne selvfølgelig en forpligtelse til at dække folks økonomiske tab i forbindelse med udbetaling af forbigående hjælp.

SFs forslag, som man kan anerkende intentionerne i, er imidlertid ikke nogen rimelig løsning på problemet. Det kuldaster totalt lovens bærende principper, og dermed er det er en afgørende trussel mod vores dagpengesystem. Det ville udvikle sig til en sovepude for de kommuner, som ikke er ivrige efter at løse pasningsproblemet for børnene, idet man jo nu blot kan henvise folk, der ikke kan få løst deres pasningsproblemer, til, at de jo kan oppebære dagpenge. Det vil føre til et misbrug i retning af, at man presser børn ud af institutioner, når forældrene bliver ledige, noget, som vi er meget opmærksomme på og prøver at modvirke, men som selvfølgelig vil tage til, hvis en sådan regel indføres.

Endelig, som jeg vist også tidligere har sagt i en debat med fru Lilli Gyldenkilde, vil det betyde, at kvinderne i mange familier vil blive presset til at passe børnene hjemme og derfor vil blive tvunget væk fra arbejdsmarkedet.

Jeg må derfor sige, at SFs forslag, hvor velment det end måtte forekomme på overfladen, ved en nærmere betragtning viser sig at være et aldeles uegnet grundlag at løse dette problem på.

Taanquist (S):

Der er ingen tvivl om, at forslagsstillerne rører ved et alvorligt problem. Det kan virke urimeligt at fratage kvinder og for den sags skyld også mænd retten til dagpenge, når de vitterlig står uden muligheder for at få deres børn passet.

Vi må dog under alle omstændigheder fastslå, at dette problem ikke skal løses ved en ændring af loven om arbejdsløshedsforsikring og arbejdsformidling. Dagpenge er den højeste sikringsydelse, vi har, og derfor må vi fortsat holde fast ved, at betingelsen for at få dagpenge er, at man er til rådighed for arbejdsmarkedet. Det er meningen, at man ikke selv må bringe sig i den situation, at man ikke har en daginstitutionsplass til sine børn, f. eks. ved at tage børnene ud af daginstitutionen under en arbejdsløshedsperiode. I andre situationer har vi f. eks. bistandslovens § 37, der så må træde til.

Jeg vil gentage, at med hensyn til dette beslutningsforslag må vi fastholde, at man skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet for at have ret til dagpenge, og derfor må vi afvise dette forslag.

Rehn (FP):

Fremskridtspartiet må afvise det foreliggende beslutningsforslag. Dersom forslaget blev vedtaget, ville det efter vor bedømmelse medføre, at de arbejdsledige kvinder i betydelig udstrækning ville blive hjemme og passe deres børn og samtidig hæve fra 50.000 til 70.000 kr. årligt herfor.

En mulig indvending af tvivlsom karakter ville det være, om man antog, at vore daginstitutioner, som arbejdsministeren omtalte det, derved blev aflastet, thi den umiddelbare konsekvens, såfremt der blev ledige pladser på vore daginstitutioner, ville sikkert blive, at institutionerne i større udstrækning, end det nu er tilfældet, ville blive opfyldt med børn fra hjem, hvor den ene part af forældrene i forvejen går hjemme uden at være arbejdssøgende. Dette ville medføre, at det ville kom-